

"Quan els fills a taula estan enganxats al portàtil i no s'escolten entre ells, això no és família"

Dij, 12/11/2015 per Papa Francesc

[Les homilies del papa Francesc](#)



Audiència general del papa Francesc a la plaça Sant Pere del Vaticà.

Dimecres 11 de novembre de 2015

La Família - 32. Convivència

Estimats germans i germanes, bon dia!

Avui reflexionarem sobre una qualitat característica de la vida familiar que s'aprèn des dels primers anys de la vida: la *convivència*, o sigui l'actitud de compartir els béns de la vida i de ser feliços de poder-ho fer. Compartir i saber compartir és una virtut preciosa! El seu símbol, la seva "icona", és la família reunida al voltant de la taula de casa. El fet de compartir un àpat -i després, a més del menjar, també els afectes, les trobades, els esdeveniments...- és una experiència fonamental. Quan hi ha una festa, un aniversari, ens trobem al voltant de la taula. En algunes cultures és costum fer-ho també pel dol, per estar a prop d'aquells que tenen el dolor per la pèrdua d'un membre de la família.

La convivència és un termòmetre segur per mesurar la salut de les relacions: si a la família hi ha algun problema o una ferida mal cicatritzada, a taula es nota de seguida. Una família que no menja gairebé mai junta, o bé on a taula no es parla mai sinó que es mira la televisió, o un telèfon intel·ligent, és una família "poc família". Quan els fills a taula estan enganxats a l'ordinador, al portàtil, i no s'escolten entre ells, això no és família, és un internat.

El Cristianisme té una especial vocació a la convivència, tothom ho sap. A Jesús li agradava ensenyar a taula, i representava sovint el regne de Déu com un convit de festa. Jesús va escollir la taula també per donar als seus deixebles el seu testament espiritual -ho va fer al sant sopar- resumit en el gest memorial del seu Sacrifici: el do del seu Cos i de la seva Sang com a Aliment i Beguda de salvació, que nodreixen l'amor veritable i durador.

En aquesta perspectiva, podem ben dir que la família és "de casa" a la Missa, en

realitat perquè porta a l'Eucaristia la pròpia experiència de convivència i l'obre a la gràcia d'una convivència universal, de l'amor de Déu al món. Participant a l'Eucaristia, la família es purifica de la temptació de tancar-se en ella mateixa, fortificada en l'amor i en la fidelitat, i estén els límits de la pròpia fraternitat segons el cor de Crist.

En aquest temps nostre, marcat per nombrosos tancaments i per massa murs, la convivència, engendrada per la família i difosa en l'Eucaristia, esdevé una oportunitat crucial. L'Eucaristia i les famílies alimentades per ella poden vèncer els tancaments i construir ponts d'acolliment i de caritat. Sí, l'Eucaristia d'una Església de famílies, capaces de restituir a la comunitat el llevat operatiu de la convivència i de l'hospitalitat recíproca, és una escola d'inclusió humana insuperable! No hi ha petits, orfes, febles, indefensos, ferits i decebuts, desesperats i abandonats, que la convivència eucarística de les famílies no pugui nodrir, refrescar, protegir i acollir.

La memòria de les virtuts familiars ens ajuda a comprendre. Nosaltres mateixos hem conegut, i encara coneixem, quins miracles poden succeir quan una mare mira i presta atenció, acolliment i cura dels fills dels altres, a més dels seus propis fills. Fins fa poc, n'hi havia prou amb una mare per tots els nens del pati! I encara més: sabem prou bé quina força adquireix un poble que té els pares preparats per moure's per protegir els fills de tots, perquè consideren els fills un bé únic, que són feliços i orgullosos de protegir.

Avui molts contextos socials posen obstacles a la convivència familiar. És veritat, avui no és fàcil. Hem de trobar la manera de recuperar-la. A taula es parla, a taula s'escolta. No hi ha silenci, aquell silenci que no és el silenci de les monges, sinó que és el silenci de l'egoisme, on cadascú es preocupa de si mateix, o la televisió o l'ordinador... i no es parla. No, no hi ha silenci. Cal recuperar aquella convivència familiar adaptant-la als temps. La convivència sembla que sigui una cosa que es compra i es ven, però això és una altra cosa. I l'aliment no és sempre el símbol d'una compartiment just dels béns, capaç d'arribar a aquells que no tenen ni pa ni afecte. En els països rics ens veiem portats a gastar amb un excés d'alimentació, i després ens hem de preocupar de remeiar els excessos. I aquest sense sentit distreu la nostra atenció de la veritable fam, del cos i de l'ànima. Quan no hi ha convivència hi ha egoisme, cadascú pensa en si mateix. Sobretot perquè la publicitat l'ha reduïda a una satisfacció de capricis i a una bogeria de llaminadures. Mentrestant, molts germans i germanes queden fora de la taula. És una mica vergonyós!

Mirem el misteri del Banquet eucarístic. El Senyor parteix el seu Cos i vessa la seva Sang per tots. Realment no hi ha cap divisió que pugui resistir-se a aquest Sacrifici de comunió; només l'actitud de falsedat, de complicitat amb el mal pot excloure d'ella. Cap altra distància no pot resistir a la potència indefensa d'aquest pa repartit i d'aquest vi vessat, Sagrament de l'únic Cos del Senyor. L'aliança viva i vital de les famílies cristianes, que precedeix, sosté i abraça en el dinamisme de la seva hospitalitat el cansament i les joies quotidianes, coopera amb la gràcia de l'Eucaristia, que és capaç de crear una comunió sempre nova amb la seva força que uneix i que salva.

La família cristiana mostrarà així l'amplitud del seu veritable horitzó, que és l'horitzó de l'Església Mare de tots els homes, de tots els abandonats i els marginats, en tots els pobles. Preguem perquè aquesta convivència familiar pugui

créixer i madurar en el temps de gràcia del proper Jubileu de la Misericòrdia.

Traducció: Josep Ma Torrents -Catalunya Religió